

TÓCÓI HARANGSZÓ

A Szent Család Templomból

12. évfolyam 3. szám - az Úr 2011. évének március havában

A boldogabb családokért - 3.

A Magyar Katolikus Püspöki kar körlevelének első fejezetében a család és a házasság helyzetét méri fel Magyarországon, feltárva a problémákat és kutatva azok okait. Egy 1993-as vizsgálat során a megkérdezett fiatalok nagy része nem értett egyet azzal az állítással, hogy "a házasság elavult intézmény". Számos jel viszont azt mutatja, hogy a családot megalapozó házasságok napjainkban könnyebben felbomlanak, mint korábban, s mellette más együttélési formák is terjedőben vannak. Növekszik azok száma, akik nem élethosszig tartónak tervezik házasságukat. Napjainkra egyre jellemzőbbek a rövid ideig tartó párkapcsolatok, és egyre jobban fogy a "házasodási kedv". És bár egyre kevesebben kötnek házasságot, a válások száma mégis folyamatosan emelkedik. Szoros összefüggés mutatható ki a házaspárok vallásossága és házasságuk stabilitása között. Az egyház előírásait követő vallásos emberek között éppen fele annyi a válás, mint a magukat nem hívőnek vallók között. A "házasodási kedv" mérséklődése és a válások számának növekedése a házasság intézményének gyengülését jelzi.

A magyar társadalom a gyermeket értéknek, szülei számára a boldogság forrásának tartja. Egy 1991-es nemzetközi felmérés azt mutatta, hogy több ország közül Magyarországon volt a legmagasabb (87%) azoknak az aránya, akik szerint jobb azoknak, akiknek gyermekei vannak. Az általános tapasztalat szerint a kívánt gyermekszám (átlagosan 2,0-2,1) alatta marad a végül ténylegesen megszületett gyermekek száma (átlagosan 1,3 körül). A születéseknek már eddig is alacsony száma az utóbbi időszakban tovább csökkent: 1997-ben az ezer főre jutó születések számra 10 alá esett, pedig 1970-ben még 14,7 volt. A termékenység Magyarországon békeidőben még sohasem süllyedt ennyire alacsonyra, mint most. A népesség fogyása a nem túl távoli jövőn belül tragikus és szinte visszafordíthatatlan folyamattá válhat az elöregedés következtében.

Események templomunkban

Az elmúlt hónapban nem volt keresztelés templomunkban, volt viszont egy a plébániánkhoz tartozó temetés, Fúró Jánosné Haller Erzsébet testvérünket temettük.

Nagyböjt péntekjein fél 6-tól keresztutat végzünk. Ne feledkezzünk meg ezeken a napokon a hústilalomról! A nagyböjti lelkigyakorlatot idén Nagy Pál karmelita szerzetes atya vezetésével végezzük, márc.18-án, 19-én és 20-án.

A nyár folyamán egy olaszországi zarándoklatra hívjuk a lélekben gazdagodni vágyó híveket. Páduai Szent Antal, Assisi Szent Ferenc és Szent Pió sírját, valamint Veronika kendőjét, Szent Tamás apostol ereklyéjét és a Loretói kápolnát látogatjuk meg. Az út hossza: 3500 km. Autóbuszsal 8-12 nap bejárható. Az érdeklődők igénye szerint tervezzük az utat, előreláthatólag július második felére, 8, 9, vagy 12 naposra.

Tócói Harangszó

Kiadó: Fodor András plébános. Szerkesztők: Almási Gábor, Almásiné Németh Katalin

H-4031. Debrecen, Holló László sétány 1. Tel./Fax: (52) 491-060

A Harangszó elérhető honlapunkon is: <http://szentcsalad.dnyem.hu>

A megtérésről

Jézus így kezdi nyilvános fellépését: "Térjetekek meg, tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!" Mégis sok ember fél ettől a szótól, retteg tőle, mintha valami rettenetesen félelmetes dolog lenne.

Miért is félnek tőle, amikor a szentek életül egyik legfontosabb, legszebb eseményének tartják a megtérést? Egyszerűen azért, mert nem tudják, mitől félnek, nem tudják, miről beszélnek, ugyanis még nem tértek meg. Aki még előtte áll ennek az eseménynek, az retteg tőle. A bűn okozta torzulás és a kísértő okozza ezt a félelmet. Az ember maga akar mindent a kezében tartani és retteg, hogy mi lesz akkor, ha elveszíti. Pedig Jézus szavai szerint éppen így mentheti meg az ember az életét. Az embert önmagába bezáró félelem nem Istentől van. Nem is avattak szentté egyetlen, a megtéréstől fázó embert sem!

A szentek mind életük legfontosabb eseményeként tartják számon a megtérésüket. Isten csodálatos belépését ünneplik az életükbe, és a halálból való feltámadásukként tartják számon. Csak néhány példa a szentek életéből, látványosabb, vagy kevésbé látványos megtérésekre. Avilai Szent Teréz húsz év kemény küzdelme után adja végre teljesen oda magát végérvényesen és osztatlanul Jézusnak. Így válik valóra a nevébe rejtett titok: Jézusról nevezett Teréz, így lett az imádság mestere. Szintén egy radikális vereség vezette a győzelemhez, vagyis Jézushoz, Loyolai Szent Ignácot: a hiú dicsőségvágy után Isten dicsősége ragyogta be az életét. Szent Pál megtérését pedig nem is kell ecsetelnem, olyannyira fontos esemény, hogy az Egyház külön ünnepet szán rá. Szent Péternek több kitüntetett élménye is van. Milyen erősen érzi bűnösségét, mielőtt emberhalásszá hívná az Úr, majd zokog a kakasszó után, a háromszoros hitvallásban gyógyítja meg az Úr teljesen. Assisi Szent Ferencet pedig bolondnak tartják a megtérése után, egészen addig, míg az ő szívüket is át nem járja Isten szeretete, épp Ferenc megtért életét látván és tapasztalván. De nézzünk egy rövid életút kevésbé látványos, de legalább olyan intenzitású megtérését: Lisieux-i Szent Teréz karácsonyi kegyelemnek nevezi azt az eseményt, ami radikálisan és végérvényesen megváltoztatta az életét már gyermekkorában.

Ami közös mindezekben az élményekben, eseményekben, akár látványos, akár nem látványos, akár feltűnő, akár nem, az a belső intenzitás. Radikális és végérvényes, teljes és vissza nem vont átadottság Jézusnak. Isten kegyelmének diadalaként ünneplik magukban azt a gyönyörű kezdetet - akár gyermekkorukban, akár felnőttként - amikortól kezdve tudatosan és teljes akarattal Jézussal együtt járták útjukat. Megtérésük az a kezdet, ahonnan elindul közös útjuk Jézussal. Bár addig is kereste őket Isten, de nem tartották olyan döntőnek, nem figyeltek oda rá olyan meghatározó módon.

Így hát bátorítok mindenkit, imádkozzon megtérésekért! A sajátjáért, övéiért, ellenségeiért, mindenkiért, hiszen az összes szentnek az egyetlen szívügye a lelkek megmentése, aminek a kezdő és legfontosabb lépése éppen a megtérés. Nem csoda hát, hogy Jézus is éppen így kezdi nyilvános fellépését: "Térjetekek meg, tartsatok bűnbánatot és higgyetek az evangéliumban!"

Nagy Pál karmelita atya

Bemutatunk egy családot: A Máthé család

Városunkat, közelebről a mi közösségünket még az utóbbi években is gazdagítják Erdélyből jött honfitársaink, ilyenek **Csaba** és **Kati** is, szépen gyarapodó családjukkal. Már hét éve tartott kapcsolatuk, mikor először Csaba jött el Debrecenbe Gyergyószentmiklósról 2004-ben, hogy előkészítse átköltözésüket, amire következő évben, esküvőjük után került sor.

Mindketten a sport szerelmesei, szakmájuk is ez: Csaba jégkorongedző a Debreceni Hoki Klubnál. Sokoldalú művelője a jég sportoknak: miközben maga is aktívan hokizik a felnőtt csapatban, óvodás és iskolás csoportokat korcsolyázni tanítanak a jégcsarnokban, s dolgozik a válogatott utánpótlás nevelésben is. Kati szakmáját tekintve kosárlabdaedző, Kolozsvárott végzett testnevelés szakon, bár rövid ideig itt egy svájci természetgyógyászati központban dolgozott. Ugyanis két év múlva megszületett kisfiuk, **Miklós** (szülővárosukról kapta a nevét), majd két és fél évre rá **Beáta** lányuk, akivel jelenleg

otthon van, hiszen még nincs másfél éves. Most minden figyelmé, energiája "az áldott jó gyerekeké", nincs ennél fontosabb. ("Mondd szépen: Amen!" - tanítja most is a kis Beátát.) Később szívesen dolgozna majd pl. testnevelés tanárként, s mellette vállalkozni is szeretne.

Átköltözésük után azonnal tudatosan kerestek közösséget maguknak, jártak a Szent Anna templomban, a görög katolikusoknál, megnézték a reformátusokat is, ám megismerve Imrét, Anikót és másokat, rövidesen a Szent Család mellett döntöttek. A szívük azért még a hazaiakhoz húzza őket, annyi időt töltenek otthon, amennyit csak lehet; szüleik is hosszabb időre utaznak hozzájuk (s az Internet segítségével naponta beszélgetnek). A gyermekek keresztelője már csak azért is otthon volt, mert ott az a szokás, hogy több keresztszülője lehet egy gyereknek, akik segíthetik lelki fejlődésüket. Így aztán Miklósnak és Beátának is van 4-4: testvérek, unokatestvérek, jó barátok. Csaba megjegyzi, hogy - bár sikerült itt is sok jó embert megismernie - ő az itteni többség vallás nélküli életében látja az okát, hogy a családtagok nem tartanak ki egymás mellett, "hamar szétröppennek, mint a galambok." Ők meg vannak győződve róla, hogy az Úr felülről irányítja életüket, mutatja az utat, csak kitartóan kell kérni, s a szép célok lassan megvalósulnak. Sok ilyen szép céljuk van, pl. házépítés, olyan vállalkozás, amelyben sok hasznos dolgot áthoznak hozzájuk Erdélyből, s innen is visznek oda. "Nem az a fontos, hogy az embernek van-e róla papírja, hogy magyar"- vallják, "hanem hogy valóban az legyen" (bár augusztusra várják a teljes állampolgárságot is). S hozzátehetjük, még az sem, hogy hol magyar, csak valóban tegye a dolgát, mint ahogy ők teszik!

A vasárnapi szentmiséken felolvasó családok:

Márc. 20. (Nagyböjt 2. vas.): Rózsafüzér társulat

Márc. 27. (Nagyböjt 3. vas.): Ifjúság

Április 3. (Nagyböjt 4. vas.): Sebők család

Április 10. (Nagyböjt 5. vas.): Takács család

Egy a hónap szentjei közül: Marillac Szent Lujza

1591-ben született. Nemesi származása ellenére szegénységben élt, először domonkos nővéreknél, majd „egy szegény párizsi kisasszonynál” helyezték el, aki varrni, hímezni és rajzolni tanított lányokat. Fiatal korától apáca akart lenni a szegények szolgálatára, de szülei akaratára 1613-ban férjhez ment Antoin Le Grashoz, aki Medici Mária heroldja és titkára volt. Még abban az évben megszületett Michèle nevű fiuk. Miután anyagi nehézségei támadtak, és férje is hosszabb időre megbetegedett, csak a szegényekkel való törődésben talált megnyugvást. El akart válni férjétől, és hitében is megingott, de Szalézi Szent Ferencsel való beszélgetései és a belleyi püspök, Jean Camus lelki vezetése által rádöbbsent, hogy férje mellett kell maradnia. 1625-ben meghalt a férje, fia pedig szemináriumba ment. 1633-ban Szent Vince megbízásából megalapította a Szeretet Leányai szerzetesrendet a saját házában: a szegényeknek szolgáltak, ápolták a betegeket, öregeket, támogatták az utcalányokat, árvákat. Ez volt az első olyan női szerzetesrend, amelyben a szerzetesnővérek nem kolostorban éltek. Apácaruhájuk sem volt, olyan ruhát viseltek, mint Párizs külvárosának leányai. 1642. március 25-én Lujza örökfogadalmat tett a szegénységre, tisztaságra, engedelmségre és a szegények szolgálatára. Elvezette leányait a belső élet egyszerűségére, rejtettségére és az önfeledtségre. 1660-ban halt meg. 1920-ban boldoggá, 1934-ben szentté avatták, 1960-ban a szociális gondozást végzők védőszentjévé választották.

Liszkócziné Petrik Anita

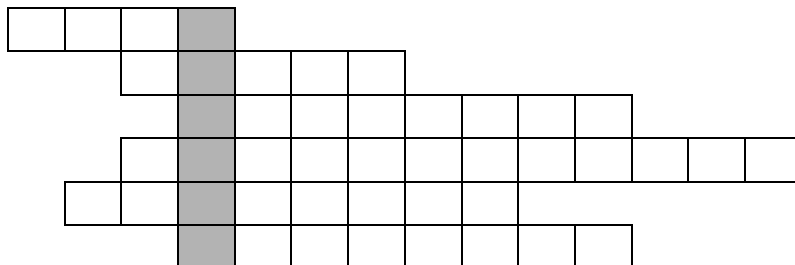
Szép gondolat

Jobb a séta egy baráttal a sötétben, mint egyedül a fényben.

Helen Keller

Gyermekeinknek - egy kis feladat

A múlt havi rejtvény megoldása: Biblia

"Én vagyok az Út, az Igazság és az ..."

János apostol testvére

kendőt nyújtott Jézusnak

az Oltáriszentség helye a templomban

az Úr napja

Keresztelő János apja

Egy csepp derű- felnőttek sem árt

Pap becsönget egy házba. A kaputelefonon keresztül kiszól egy női hang:

- Te vagy az, angyalkám?

A pap mosolyogva visszaszól:

- Nem egészen, de ugyanaz a cég...